

Mantana

měsíčník pro individua a individuality

srpen 2017

Do Tater a zase zpátky

17. - 18. 8. 2017

Prázdniny mi letos moc nepřály, alespoň co se dovolené týká. Prvních čtrnáct dní jsem se bála o Páju dobývajícího vrchol Ušby v Gruzii a pracovala, po jeho návratu už jen pracovala. Přesto se mi podařilo pracovní peklo alespoň na malou chvíli opustit a vydat se po dlouhých

Slanění pod stěnu

Jana Bohuňková

mateřských letech do hor. Krátkou, čistě rodičovskou dovolenou jsme pojali jako ultrarychlý a ultralight výlet do Tater. Cestu zahajujeme pivem za poloviční cenu (happy hour) v jídelním voze Eurocity na trase Ústí nad Labem - Praha. Ráda bych se z toho radovala, ale zřejmě nějak nemůžu pobrat tu míru nenadálého štěstí a místo abych jákala, že jsem bez dětí, pryč z práce a s pivem v ruce po boku milovaného muže mířím do hor, chce se mi po prvních doušcích Plzně jen tupě zírat do ubíhající krajiny a spát. Na lůžko ve vlaku do Popradu si ale musím ještě chvíli počkat.

Hlavní nádraží v Praze a vůbec celá Praha má nezaměnitelně vzrušující kosmopolitní atmosféru, byť se procházka na Václavák stává v nočních hodinách neplánovanou sociologickou exkurzí s názornou prezentací všech myslitelných sociálně-patologických jevů.

Jana vedle Hokejky

Nuda na štandu

Socha Václava je ale krásně nasvícená, davy turistů nejsou tak děsné jako ve dne, a navíc čerstvý vzduch před spaním je také zdravý, tak proč bychom měli smrdět tu hodinu a půl na peróně, že?

Noční servis slovenské železniční společnosti se za těch téměř dvacet let, co jsem neměla šanci jej využít, naprosto změnil. Jsem unešená roztomilými postýlkami, plyšovým interiérem, dojíímá mě stolek se skrytým umyvadlem a tekoucí vodou, hotelové mejdlíčko i papírový ručníček a rozněžnil mě croissant ke snídani. To za mých mladých let nebylo! A to boží drncání a houpání, které vás během čtyřiceti vteřin ukolébá do bezvědomí jak svědomitá máma... na úzké vlakové posteli právě začíná má dovolená.

A ráno - po noci, kdy nikdo nevřískal „mámo, štávu“ a nenutil mě běhat po bytě - jsme fakt v Popradu v Tatrách! Na rozdíl od vlaků, nádraží se nezměnilo vůbec. Zatímco v roce 2000, kdy

jsem byla v Tatrách naposledy, byli Slováci ještě bratia a ako bratia sa správali, v polovině srpna 2017 ze slovenských obličejů žádná, natož pak sourozenecká láska nečistší. Přemýšlím, jestli za to mohou spíš Arpádovci, nebo Habsburkové, nebo Hitler, nebo Husák, nebo Mečiar, nebo Fico, a jestli už to s tou krizí identity sousedi tak trochu nepřehánějí. Ale čím výš nás elektríčka veze, tím míň mě to vlastně zajímá a mou pozornost poutají blížící se malé velké hory.

Tatranská Lomnice se líně probouzí do krásného slunného rána. Terasa kavárny, kde doplňujeme po noci sníženou hladinu kofeinu, je rozpálená už teď a odkládáme svršky. Městečkem pochodujeme ke špatně značené lanovce, která nás na třikrát vytáhne (i stáhne, za 28 éček každého) až do Lomnického sedla. Poslední úsek žasnu nad mohutností Lomnického štítu, který se dramaticky tyčí nade mnou. Pájovi to pro jistotu neříkám, ale najednou mám pocit, že je naprosto nereálné, abychom na něj ještě během dneška vylezli. Ticho mě tlačí do uší a připadám si vůči Lomničáku jako titěrné bezvýznamné nic. Víím, že zítra už budu prostor okolo sebe vnímat úplně jinak, a tak si ten dnešní pocit vůči hoře užívám. Společně s voňavým vánkem proudícím okolo tváří a jemným vrzáním a pohupováním sedačky na ocelovém laně, je

Pat v převisu

Jana nad převisem

tahle směsice pocitů a vjemů přesně to, co tvoří příslovečný balzám na nervy. Konečně mám zase intenzivní pocit naplno žitého tady a teď'.

U výstupu z lanovky necháváme velký batoh s oblečením a kartáčky na zuby a s malým útočným batůžkem se v plné polní vydáváme k nástupu. Zjišťujeme, že pokyn „jděte 30 m do kopce“ neznamená v průvodci třicet metrů, ale třicet minut. Ale to už je ten den to poslední, co by se dalo označit jako negativní. Nezmění na tom nic ani čtyři další týmy v Hokejce před námi, fronty na štandech a turisti na vrcholu.

Polský tým už je v cestě, popohání před sebou hlučnou českou trojici. Česko-turecká dvojka zrovna nalézá do první délky, a my se tak můžeme ještě chvíli vyvalovat na slunci a doplňovat energii. Čekání nám zpestřuje epizoda se zaseklým friendem, který se český druholezec za anglických nadávek marně snaží dostat ze spáry. Celkem brzy vzdává a smířen s první ztrátou pokračuje dál.

Když zmizí z dohledu, konečně se do prvních metrů slavné Hokejky pouští i Pája. Svižně zakládá jištění a chvíli věnuje i dobývání zaseklého friendu borců před námi. Daří se mu

jej ve spáře uvolnit a posunout, ale ven nejde, a pak už brzy dolézá k prvnímu štandu. Český Pat tam stále ještě jistí tureckého Mata, pročez se o štand dělí a snaží se vzájemně si nepřekážet.

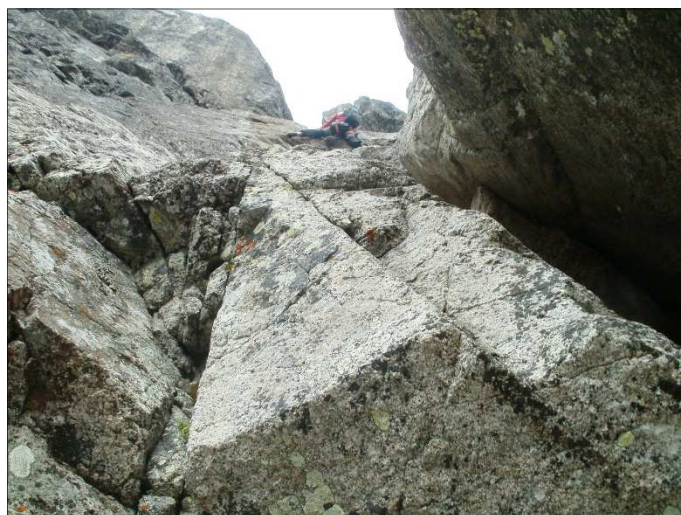
Celá natěšená se do Hokejky pouštím i já. Žula drží jak helvétská víra, ruce i nohy jsou jak přilepené, kamkoliv je položím. Jsem v euforii a z pohybu po skále mám dětinskou radost. Na vteřinu se mi vybaví stejný pocit, jako když jsem si coby malá holčička hrála na dostihového koně a skákala na zahradě Taxisův příkop. Je to

prostě boží. Lezu, abych žila, a žiju, abych lezla.

Na přátele se musí klidně a jemně. Silou nic nesvedete. Nemůžete je nikam ani do ničeho tlačit, to se pak zaseknou. A tak vkládám obě ruce do spáry a s citem manévruju zaklíněný kousek do jiné polohy. Otočím ho horizontálně o devadesát stupňů, opatrně s ním zavrklám a kámoš je venku. Kluci nad námi budou mít radost.

První, druhá i třetí délka byla snadná. Pak přichází na řadu obávaný traverz, kvůli kterému jsme na štandu strávili celou hodinu, neb řádně potrápil jednu z lezkyň před námi.

Pat nad převisem

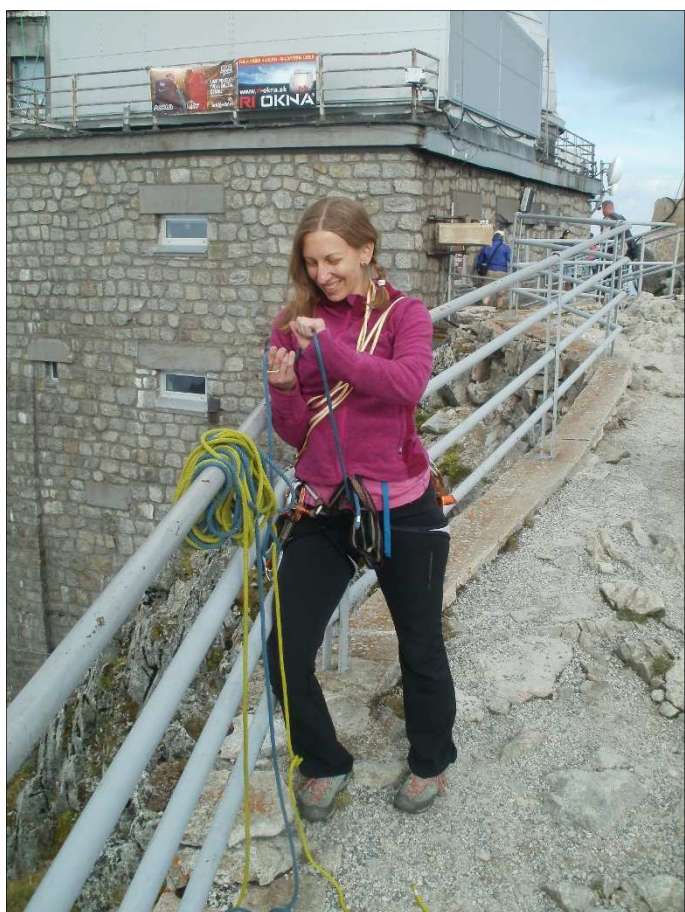

Jana nad klíčovým místem

S dnešním vybavením máme oproti Plškovi a Zachovalovi obrovskou výhodu. Guma na lezečkách je oproti lezecké obuvi z 50. roku nesrovnatelnou výhodou; stačí věřit nohám na tření, opatrně pracovat s těžištěm a první ze tří těžších míst je za mnou. Nadšení z cesty neopadá, a přestože lezu na druhém, užívám si naplno každý milimetr skály.

Druhé těžké místo je převis za 5(A1) v páté délce. S „použitím technického prostředku“

Jana na vrcholu

se brzy dostávám za něj a za chvíli už s Pájou zase dýcháme na záda Patovi a Matovi. Ti mezitím stihli ztratit dalšího frienda. Tentokrát jim dvanáctimilimetrový drobek zapadl do spáry celý, a tak hubené a dlouhé ruce opravdu nemám. Další oběť horskému božstvu učiní o další délku výše; tentokrát věnují jen smyčku.

Už nevím, kolikátá délka to byla, ale začínala úzkým položeným komínem. Pája v něm se svými širokánskými rameny a batohem na zádech dělal nevídané věci. Chvilí jsem si myslela, že budeme muset volat horskou službu a střelmistra, aby ten kus skály opatrně odtěžil, ale můj muž metamorfoval v nějaké píd'alkoidní zvíře a po chvíli bezstarostně pokračoval dál.

Pro mě nejtěžší místo Hokejky následovalo po vtipném komínu; převislá spárka s břískem se brala na sokola a člověk musel mít nohy proklatě vysoko. Soustavu bizarních pohybů znesnadňovala voda ve spáře a překonání téhle poslední překážky bylo i dílem náhody a kusu štěstí. Měla jsem radost, když jsem se bez pádu dostala nad ni. Závěrečné dvě délky vedou korytem horského potůčku. Ten samozřejmě teče jen během deště, ale bývá velmi vydatný. Zatímco v celém zbytku Tater berete za ostré hranky, tady drtíte boule a oblínky omletých valounů.

Dolez na vrchol Lomničáku kazí turisté. Na dobytí tichého vrcholu zapomeňte, o vděčné modlitbičce Big Bossovi nemůže být řeč, o vrcholové foto bez turistů se nepokoušejte, ani o něm neuvažujte. Když se vynoříte před (nebo za, jak se to vezme) zábradlím vyhlídkových lávek, kterými je štít obitý, zamíří na vás nejdřív nevěřící pohledy, pak prsty a pak objektivy fotoaparátů. Vaše snímky se s největší pravděpodobností stanou ozdobou rodinných fotoalb maďarských, polských a slovenských obézních turistů, které do výšky 2634 metrů vyvezla lanovka. Ale i tak za to Lomničák stojí.

Pokračování příště...

Jana

Základy pytlologie

aneb jak sundat pytel

Milan "Svinčo" Svinařík

Mám rád lidi, kteří si ze sebe umí udělat legraci. Jedním z takových je náš oddílový hasič - bavič Broněk, jehož historky zdobí nejednu z minulých Mantan. Nedávno jsem měl to štěstí se přímo zúčastnit jedné z jeho lezeckých trampot, která by určitě neměla zapadnout v zapomnění. Doufám, že se nebude zlobit, když se o ni podělím s čtenářskou obcí Mantany. Šlo v podstatě o banální situaci, kdy Broněk pověsil pytel v jedné cestě v Tisé na masív Nýtová stěna. Na tom by nebylo nic tak extrovního, kdyby Broněk nevyhlásil rok 2017 rokem sundávání pytlů, a kdybych ho před tou cestou nevaroval, že je záludná, a že jsem tam viděl pytlit kdysi i místňáky z Tisé. S trochou školibosti jsem pak popichoval Broňka, že místo aby pytle sundával, tak je věší. Broněk však zachoval dekórum a s potutelným úsměvem zahájil následující monolog:

„No já se vlastně ani nemám koho zeptat, jak to s těmi pytli vlastně je. Já vím, jak se pytel věší, ale nevím, jak se pytel sundává. Já nevím, jestli když do cesty vlezu jako prvolezec a zapytlím jí, jestli pak stačí pro sundání pytle, když si tu cestu vylezu na druhém. Třeba za někým, nebo když si to hodím shora. Já už jsem se na to ptal Letošě, ale vy jste kurvy. Letoš říkal, že to musím vylézt na prvním a to dokonce na RP! A taky jsem se ptal, jestli se jako pytel počítá, když jsem kdysi cestu už vylezl, a pak jí lezu znovu a nějak se mi v ní nedaří a nevylezu jí, jestli se to počítá jako pytel. Já se fakt nemám koho na tohle zeptat. Já už jsem se na to ptal Letošě, ale vy jste kurvy. Letoš říkal, že je to pytel. Taky jsem se ptal, jak se vlastně pytle počítají. Když třeba cestu zapytlím, a pak jí po čase zkouším odpytlit a nepodaří se mi to, tak mám jeden pytel

nebo dva? Kolikrát to tedy vlastně musím přelézt, abych to úplně odpytlil? Koho se mám na to zeptat? Já už jsem se na to ptal Letošě, ale vy jste kurvy. Prý kolikrát to nevylezu, tolik mám pytlů a tolikrát to musím pro úplné odpytlení přelézt znova. Já se fakt nemám kde a koho na tohle zeptat.“

A tak pokud někdo z vás ví něco o sundávání pytlů více, dejte prosím Broňkovi vědět. Když už má ten rok sundávání pytlů, tak ať je může sundávat metodicky správně. :)
Lds

Hádej, hádej Kvakoši! Co je to za skalní útvar?

Soustředění mládeže 2017

Jířa Šťastný

Po dvou letech, kdy jsme s mládeží jezdili na soustředění do Adršpachu a Českého ráje, letos volíme změnu a domlouváme se, že vyrazíme do Labských pískovců. Odjezd necháváme opět ve středu odpoledne (23. 8. 2017) s tím, že děcka nabíráme v 16.00 hod v Kadani a přejíždíme do Tisé. Základnu volíme u Atomovců na chalupě, kde se všech 12 dětí hned vrhá na houpačky, umístěné na stromech okolo chalupy. Netrvá ani hodinu a Štěpán přichází s krvavým kolenem, na kterém si strhnul strup z nedávného úrazu na kole. Broněk mu to ošetřuje, a pak ho nakládá spolu se svými dětmi do auta a odváží zpět domů. Škoda, soustředění ještě nezačalo a už máme o jednoho člena méně. Než se setmí, tak ještě vyrážíme na dřevo, rozděláváme oheň a pečeme si buřty. Jelikož je hezky, všichni uleháme pod širákem, tedy kromě Holka a Pavla, kteří si postavili stany, a tak spí v nich.

Ačkoliv jsme se domluvili, že nikam nespěcháme, děcka straší ráno už od sedmi. Než se ale všichni nasnídáme a pobalíme lezecké vybavení, je stejně půl desáté. Využíváme výhody všedního dne a vyrážíme lézt do

Spaní pod širákem v Tisé

Terka na Mrzákovi v Ostrově

Ostrova. Předpokládali jsme, že tu nebude moc lidí, ale už cestou ke skalám se těsně míjíme s další skupinou mládežníků, kteří tu mají asi taky výcvik. Naštěstí míří jinam, a když přicházíme pod Mrzáka, tak jsme tu opravdu sami. Jen ta tlupa Němců, co přišla po nás, byla dost překvapená a raději odešla lézt jinam. Nejprve vyvádím děckám Starou cestu V na Mrzáka, potom Hranu starců VI a Údolní cestu VIIa na vedlejší Panenskou věž a nakonec ještě Náhorní cestu VIIa na Bránu. Pak už začínají mít děcka prolezené prsty, tak to raději balíme a jdeme se najíst do kempu Pod Císařem. Ani nádherný výhled z terasy restaurace ale nevyváží mizerný výběr jídel, takže se po prostudování jídelního lístku zase zvedáme a raději přejíždíme do Hřebenové

Slanění ze Žabí korunky

boudy pod Sněžníkem, kde vaří tradičně na výbornou. Večer pak opět travíme u ohně u Atomovic chalupy a dnes jdou spát pod širák všichni kromě Pavla.

Asi jsme děcka včera přeci jen trochu unavili, protože ráno je musíme v půl deváté budít. S námořnickou rozvahou tedy po desáté hodinně odcházíme nejprve na nákup do sámošky a potom rovnou pod Hřebenovky v Tisé. Tady děckám vyvádím Dárek rekreantům VI a Aksův chomout VIIa. Aby si mohla děcka potrénovat slaňování, tak vyvádím ještě Normální cestu II na Žabí korunku, odkud je krásné vzdušné slanění. Odpoledne začíná být pěkné vedro, tak se po přečtení všech tří cest přesouváme pod Lokomotivu, kde vy-

Ondra leze na Žabí korunku

vádím Eliášovu jízdu VIIb a hážu lano do Esovité spáry VI a SV hrany VI. Po přečtení i těchto cest už mají děcka fakt prolezené prsty, takže to pro dnešek balíme a jdeme na večeri do Refugia. Tam za námi přichází i

Koupání v sudech

Anička v Jižním sokolíku na Blížencích

Maruška, která přijela z Chomutova vlakem a autobusem. Večer opět sedíme u ohně, a jelikož nikdo nehraje na kytaru, tak si aspoň zpíváme. Ačkoliv je nebe plné hvězd, tak před tím, než se jdeme uložit pod širák, děcka hlásí, že viděla na obzoru blesk. Nejdřív jim nevěřím, ale po prostudování předpovědi v mobilu volím k ústupu do chaty, protože na noc je hlášený déšť. A opravdu, někdy po půlnoci přichází parádní bouřka, takže zítra to na lezení asi nebude.

Ráno se budíme do sychravého počasí, všude je po noční bouřce mokro a obloha je zatažená. Po snídani se mraky na chvíli protrhávají, a tak vyrážíme aspoň na procházku. Po nákupu v samošce ale přichází další vlna deště, takže ustupujeme opět do Refugia, kde přečkáváme u oběda do dalšího vyjasnění. Po obědě přeci jen vyrážíme pěšky do Rájce a odtud za občasných drobných přeháněk pokračujeme přes Ostrov do Tisé k „Turbáze“. Tady se opět občerstvujeme, a jelikož už

opět svítí slunce, začíná být pěkné vedro. Jdeme zkratkou k chalupě, bereme si věci na koupání a odjíždíme se vykoupat na Cihlák. Po návratu děcka zjišťují, že v sudech u chalupy je voda přeci jen teplejší, než v Cihláku, a tak si dávají závody, kdo vydrží déle na nádech pod hladinou. Pak už raději opět rozděláváme oheň a za doprovodu Dády na kytaru zpíváme dlouho do noci.

Ráno se děckám zase nechce vstávat, tak je opět musíme budit. Po snídani odjíždíme do Rájce a odcházíme pod Blížence. Zde vyvádím nejprve Podzimní slunce VIIa, dále Jižní sokolík VI a Trojčata VIIa. Odpoledne už začíná slunce svítit i na západní část věže, a tak vyvádím ještě Vzpomínkovou cestu VIIa a oblíbenou Severní hranu VIIa. Tu už si ale všichni nestíhají přelézt, protože v 17.00 hod jim dáváme vybrat mezi lezením a večeří a vyhrává to druhé. Balíme tedy věci a přejíždíme zpět do Tisé, tentokrát jdeme vyzkoušet kuchyni v restauraci Domeček, kde je prázdné. Ceny jsou sice poměrně vysoké, ale

Nikol leze na Trojčata na Blížence

porce jsou velké a jídlo i pizza dobré. Před sedmou hodinou platíme, jedeme na chalupu pro věci a odjíždíme zpět do Kadaně, kam dorážíme lehce po osmé hodině.

Děcka vypadala opět spokojeně, zato já s Radkou jsme byli docela zničení. Těch pět dní s „pubertáky“ bylo docela náročných, ale přežili jsme, a tak na to snad do příštích prázdnin zapomeneme a zase nějaké soustředění zorganizujeme.

Jířa

Soustředění se zúčastnili:

Nikola Beránková, Adam a Lukáš Vaněčkovi, Tereza Goschalová, Bára a Matěj Hlubůčkoví, Vojta Vykydal, Pavel Košťák, Anna Langerová, Ondra Štejnár, Fíla Šťastný, Radka Štejnárová, Jířa a Maruška Šťastní

Společné foto

Karwendelsteig und Mittenwalder Höhenweg

Oto Pavlas

S Honzou a Kubou jsme vyrazili na dvě povedené ferraty nad Mittenwaldem v hřebeni Nördliche Karwendelkette na Německo - Rakouském pomezí.

Ráno jsme se z Mittenwaldu na hřeben přiblížili lanovkou. Ráno bylo pěkné, ale mrazivé. První na řadě byl Karwendelsteig hodnocený jako C. Céčkové místo je asi 50m dlouhý travers. Tam taky přišel trochu problém, protože Honzovi zmrzlé ruce nechtěly moc poslouchat. Tak jsme zabojovali, pak koutem na hřeben na sluníčko a už bylo dobře. Hřebem na vrchol Westliche Karwendelspitze 2385m a dolu zpět nad stanici lanovky. Celkem nám tahle část zabrala skoro 2 hodinky. Na zahřátí akorát.

Na okolním hřebenu na vyhlídce to mezitím pořádně zhoustlo, jak lanovka z údolí začali vozit lidi. Tak jsme rychle přešli vyhlídkový kopec Nördliche Linderspitze a nastoupili na hřeben. A lidí zas znatelně ubylo. Mittenwalder Höhenweg je vcelku pěkná zajištěná hřebenovka mezi Nördliche Linderspitze a Kirchlespitze. Cesta vede nahoru - dolu přes spoustu špicí a celkově neklesá pod 2200hm. Hodnocena je jako B a délka je udávaná na

Karwendelsteig

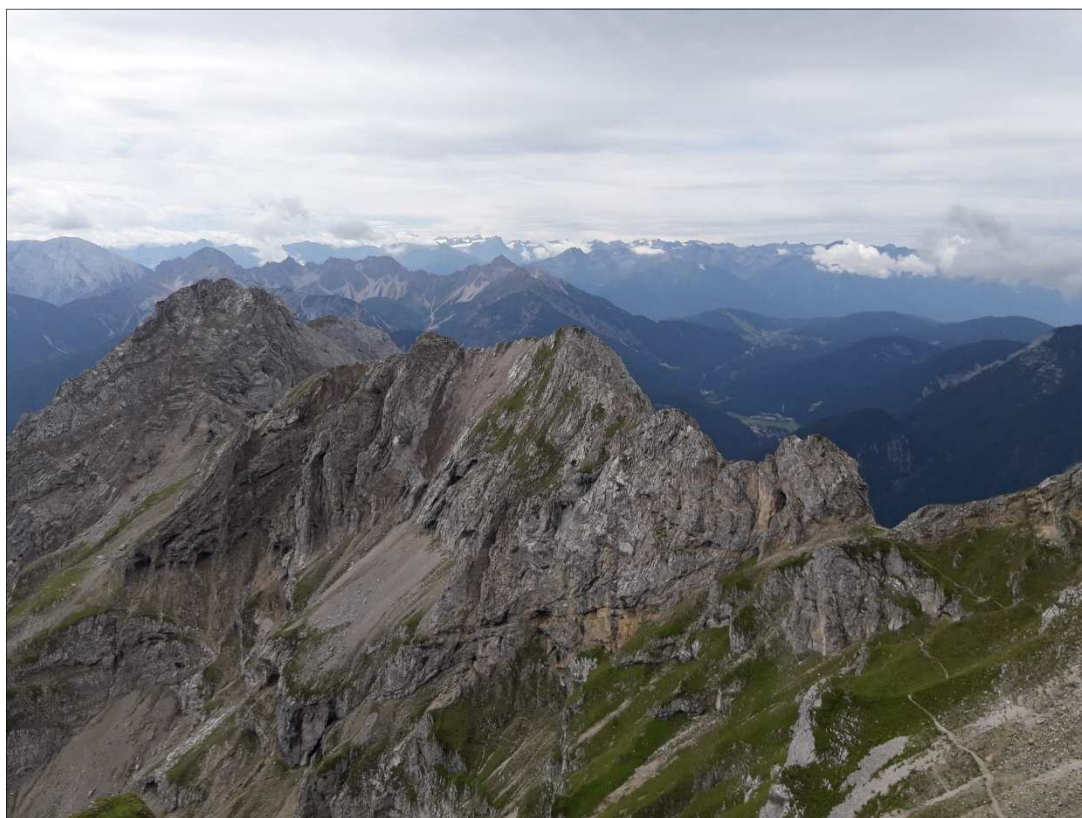

Westliche Karwendelspitze 2385

2,5hodiny. My jsme to šli přesně 5hodin, ale to je vzhledem k Honzovo 7 rokům a častým zastávkám na oplatky akorát. Přes poledne vylezlo slunko z mraků, a jak byla ráno kosa,

Mittenwalder Höhenweg

Mittenwalder Höhenweg - přes spoustu špicí

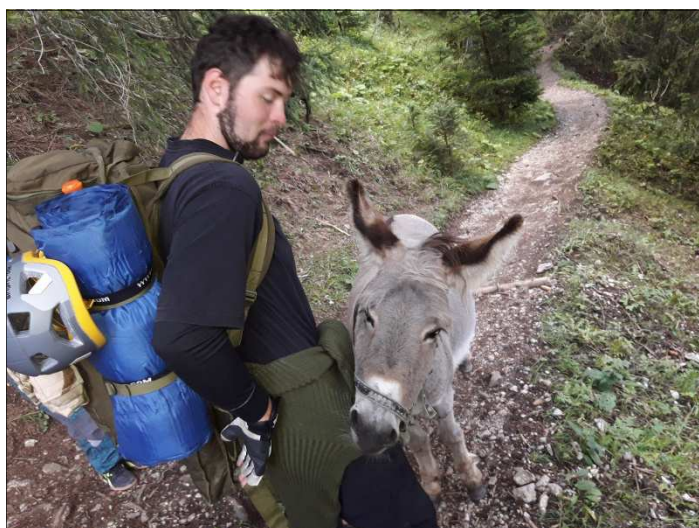
tak k večeru zas bylo vedro. Sestup z poledního sedla k chatě Brunnsteinhütte byl vysloveně letní. K chatě jsme došli něco po šesté hodině. Akorát na večeri.

No a ráno sestup k autu. Cestou nás přepadli domorodci. Kubovi chtěli sežrat svetr a Honza musel vlastním tělem bránit chleba s Nutellou. Jinak až na dlouhý vysutý most poměrně

vysoko nad údolím je sestup vcelku nudný pochod lesem.

Ota

Mittenwalder Höhenweg - Sulzliklammspitze 2321

Domorodí přátelé

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v srpnu 2017

Pavel "Párek" Suchopárek

29. - 30.7. Pája Bohuňků opouští Labák a bojuje v **Juře**. Vylezeny dvě cesty za 9-.
- 1.8. Letošu s Blagodaničem mají údržbářský den ve **Stráži a v Perštejně**, kde vyměňují a doplňují VK. Taky něco i vyhléznali. Jak jinak. Vedro k zalknutí.
2. - 3.8. V **Tisé v Rájci** si užívají v týdnu klidu a deště Párek se Šamanem, Ád'ou, Zuzkou a Natálií.
- 5.8. Na Kopí a Hrot v **Ptačích stěnách** vystupují Bandasky s kolektivem kamarádů. Pohodové lezení je zakončeno povoláním Integrovaného záchranného systému, když si jedna z kamarádek přisednutím zlomila vlastní kotník.
- Ludvik Forest leze s návštěvníky z Ústí a Děčína na **Tušimických skalách**.
- 6.8. Ivánek s Klucíkama (velkej a malej Blahouš s Renčou) pískaří v **Tisé** v okolí Dogy a docela se daří. Pohybují se tu vertikálně rovněž Bandasky a Svinařici.
- 7.8. Ota Pavlasů s Kubou, druhým Kubou a Honzou ferrátují na **Wolkensteinu**.
- 8.8. Na **Bořeň** zavítal Vít'a s Ludvikem Kostkatým a oblézají Carevnu.

9.8. Bandasky s De-
ivinou a Mártý vystupují na
Katzeinsteinnadel a Broník
přelézá svou první
cestu obtížnosti V.

Ludvik s Vít'ou
pokračují v okupaci **Bořeně**.

12. - 13.8. Pája se vrací do
Labáku, konkrétně na pravý
břeh do okolí Karlovo stěny.

14. - 16.8. Triselwand -
Totes Gebirge, Ludvik s Lu-
bošem z práce - cesta Stu-
gerweg
600m 3+.

14. - 22.8. Jířa a Pét'áš
vyrazili na pánskou jízdu s dět-

mi do Rakouska a Itálie. Nějaké lezení proběhlo v **Imstu a v Arcu**, jinak byla navštívena i **Garda**, moře u Janova a **Dolomity**.

- 17.8. Bandasky s Hášou a Fanoušem dobývají několika výstupy **Kočičí skálu** u Pyšné, ale z důvodu rojení mravenců nikdo nechce sedět u dobíráku a posléze hmyzí přesile ustupují.
- 17.- 19.8. Manželé Bohuňkovi v Tatrách vylezli **Hokejku na Lomničák**.
- 18.8. V **Perštejně** polézají na pohodu Ludvik Kostka se Slívou.
- 20.8. Broněk s Šišulí využívají velmi vzácné chvílky bez malých Bandasek a oblézají **Dědovu vyhlídku** ze všech stran.
20. - 22.8. Ota s Honzou a Kubou - **Karwendelsteig, Mittenwalderhöhenweg Alpy, Nördliche Karwendelkette**.
- 20.8. - 30.8. **Portugalsko**, mimo jiné tři oblasti: Reguengo do Fetal - vápno, Farol da Guia - útesy a nakonec Sintra - tření po žule. Překvapivě vše skvěle odjištěno. Rost'a a Alice.
- 21.8. Lubáno si odskakuje z práce na svačinu a opět náhodou potkává Broňka, s kterým vystupuje na **Kořenáč, Palcát, Ostrovskou věž a Cestáře**. Ze skal je vyhánění až chlad a tma.
21. - 22.8. Zkušený vinař Blahoslav s Easym místo Tater, kde vládne nepřízeň, navštěvují přívětivou **Tisou**, konkrétně Stěny pod silnicí.
Malé Bandasky se připojují k oddílu pražské mládeže Homáč a lezou v **Ostrově** a v **Bürschlických stěnách**. Broník pod vedením Bimbošky poprvé sám slaňuje po výstupu Zalomenou cestou na Stěnu PK.
Jířa s Broňkem a Lubánem si krásně zalezli v pátek v **Bielatalu** a v sobotu ve **Žlebu**, kde se jim podařilo vystoupit na Strážce DŽ a potom Údolní cestou VI na Klárku (80 m parádního lezení)
- 23.8. Párek se Zuzkou a Natálií přelézají několik lahůdek na **Trampských skalách** v oboře.
23. - 27.8. Jířa s Radkou si užili s 11-ti mládežníky soustředění v **Tisé**, ale lezlo se i v **Rájci a v Ostrově**.
- 24.8. V **Tisé** pískují pískomilové ve složení Ludvik, Slíva, Míša a Vít'a.
- 25.8. Na **Špičáku u Mostu** se lezecky pohybují Ota s Kubou.
- 26.8. Bandasky potkávají větší množství kamarádů a známých na festivalu v **Teplicích nad Metují** a z důvodu nočního deště odjíždějí lézt s Verčou a Jirkou bolebořským do opukového lomu HIS. Večer pak sledují soutěžní filmy, zatím co děti za vřené v autě čůrají do PET lahve.
26. - 27.8. Pája s Janou opět opouští domovský Labák a spěchá do **Jury** vylézt cestu

Seepferdchen za 9. Jana několik cest od 6+ do 7.

- 27.8. Z důvodu nočního deště Bandasky opět lezou v **HISu** a díky tomu tento rok nedostávají obvyklý adšpašský lezecký výprask.
- 28.8. **Slovanskou kopu a Ptačí skalky** navštěvují kolmo Ludvik Kostkatej s bratránkem.
- 29.8. Krásu lezení na tření si vychutnává v době obědové pauzy Lubáno s Broňkem na **Salesiově výšině**.
29. - 30.8. V **Rájci** působí Vít'a s Ludvikem a dávají několik poměrně hodnotných cest.
- 30.8. Verča, Easy a Blahouš poznávají nové krásy v okolí Trpaslíka v **Ostrově**.
- 30.8. Ota, Miluška, Honza, Lukášek bojují na Ježíškově cestě na **Božím Daru**.
- 31.8. Ludvik Kostkatý zvaný Forest odjíždí **přejít Jeseníky**.

Žihle - U Báby - 08/2017